

פרשת תצווה

"וזהו שבמצוה אפרדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה" [כזו, זז]

ידוע שבמצוה "מחשבה טובה מצטרפת למעשה", ואפילו אם נאנס ולא עשה מעלה עליו הנתון כאילו עשה.

וזהו שמרמז הפסוק: "וחשב אפודתו" — מחשבה של מצוה, שמקשטת את האדם (אפוד פשוט: קישוט), הרי היא "כמעשהו" — כאילו כבר עשה את המצוה, אך במה דברים אמורים, אשר "ממנו יהיו" — שרצה באמת לעשות את המצוה, ורק נאנס ולא עשה...

"וזהו על מצוהו תמיד לרצון להם לפני ה'" [כה, לה]

וכי משום שהוא "על מצוהו תמיד" היה זה לרצון לפני ד'?

ברם, נאמר בזוהר הקדוש כי הרשעים ועזי הפנים שבבני ישראל כשהיו רואים את הציץ היה לבם נשבר בקרבם והיו מפשפשים במעשיהם ועושים תשובה.

וממילא על ידי זה שהיה הציץ נתון "על מצוהו תמיד", כדי שיוכלו כולם לראותו, גרם לכך שהיה "לרצון להם לפני ה'" — שאפילו הרשעים ועזי הפנים היו חוזרים בתשובה ומתרצים לפני המקום...

אפשר שזוהי כוונת דברי חכמינו, כי הציץ היה מכפר על עזות מצח — שהודות לציץ לזרו בתשובה וחדלו מלהיות עזי מצח, עזותם נשברה ונמחתה מן העולם...